

Дело T-109/06

Vodafone España, SA и Vodafone Group plc

срещу

Комисия на Европейските общности

„Жалба за отмяна — Директива 2002/21/ЕО — Писмо със забележки на Комисията — Член 7 от Директива 2002/21 — Акт, който не подлежи на обжалване — Липса на пряко засягане — Недопустимост“

Определение на Първоинстанционния съд (пети състав) от 12 декември
2007 г. . . . . II - 5155

Резюме на определението

1. *Жалба за отмяна — Актове, подлежащи на обжалване — Понятие — Актове, които произвеждат задължително правно действие (член 230 ЕО; член 7, параграфи 2—5, член 8, параграф 3, буква г) и член 16, параграф 4 от Директива 2002/21 на Европейския парламент и на Съвета)*
2. *Жалба за отмяна — Актове, подлежащи на обжалване (член 230 ЕО; член 7, параграфи 3 и 4 от Директива 2002/21 на Европейския парламент и на Съвета)*

3. *Жалба за отмяна — Физически или юридически лица — Актове, които ги засягат пряко и лично — Пряко засягане — Критерии*
(член 230, четвърта алинея ЕО; член 7, параграфи 3 и 5 от Директива 2002/21 на Европейския парламент и на Съвета)

1. Актове или решения, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна по смисъла на член 230 ЕО, независимо от формата, под която са приети, са мерките, пораждащи задължителни правни последици, които са от такъв характер, че биха могли да засегнат интересите на жалбоподателя, като променят съществено правното му положение.

Не е такъв случаят на писмо със забележки, свързани с проект за национална мярка, изпратено от Комисията до национален регулаторен орган (НРО) по силата на член 7, параграф 3 от Директива 2002/21 относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги.

Всъщност на първо място, от една страна, макар да е вярно, че Директива 2002/21 възлага на Комисията важна роля в рамките на процедурите, насочени към гарантиране на хармонизирано прилагане на регулаторната рамка в цялата Общност, факт е, че съгласно член 7, параграф 2 и член 8, параграф 3, буква г) от посочената директива НРО следва да

осигурят последователното прилагане на регулаторната рамка, като сътрудничат помежду си и с Комисията по прозрачен начин. Следователно НРО имат също ключова отговорност при гарантиране на последователното прилагане на регулаторната рамка в Общността въз основа на сътрудничество с Комисията и с другите НРО. От друга страна, член 7, параграф 5 от Директива 2002/21 изобщо не предвижда, че забележките на Комисията имат приоритет спрямо тези, изложени от другите НРО. Поради това, когато забележките на даден НРО и на Комисията са противоречиви, нотифициращият НРО не би нарушил посочения член 7, параграф 5, ако след внимателен преглед на различните забележки следва подхода, предложен от другия НРО, а не този, предложен от Комисията.

На второ място, фактът, че при посочените в член 7, параграф 4 от Директива 2002/21 обстоятелства Комисията може да открие втората фаза на процедурата, която може да доведе до решение за налагане на вето, обаче не означава, че писмото със забележки на Комисията на основание член 7, параграф 3 от посочената директива дава на заинтересования НРО правото да приеме предложената национална мярка. Всъщност член 16, параграф 4

от Директива 2002/21 разрешава пряко на заинтересования НРО да приеме разглежданата мярка, доколкото предвижда, че когато даден НРО определя, че един пазар не е ефективно конкурентен, той идентифицира предприятията със значителна пазарна сила на този пазар и им налага целесъобразни специфични регулаторни задължения.

На трето място, предвид консултативната роля, възложена на Комисията и на другите НРО в рамките на процедурата по член 7, параграф 3 от Директива 2002/21, писмото със забележки на Комисията на основание посочената разпоредба представлява подготвителен общностен акт в рамките на процедура, водеща до приемането на национална мярка от съответния НРО, като такива актове не могат да бъдат предмет на отделна жалба за отмяна.

(вж. точки 69, 92, 93 и 95—97)

2. Въпреки че ефективното упражняване на правото на вето, предвидено в член 7, параграф 4 от Директива 2002/21 относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги, поражда задължителни правни последици, доколкото въпросният национален регулаторен

орган (НРО) занапред не би имал право да приеме предложената мярка, неупражняването на правото на вето може да се третира като неприемане на решение, което не поражда никакви задължителни правни последици. От това следва, че ако Комисията се ограничи само до формулиране на забележки съгласно член 7, параграф 3 от тази директива и не упражни правото си на вето, предвидено в посочения член 7, параграф 4, намесата на Комисията остава без обвързващи правни последици. Ако НРО реши да приеме националната мярка, обвързващите правни последици, произтичащи от тази мярка, могат да се отдадат на въпросния НРО, а не на забележките на Комисията или на неоткриването на процедурата по член 7, параграф 4.

(вж. точки 105 и 106)

3. За да засяга пряко физическо или юридическо лице по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, приетият общностен акт следва да има преки последици върху правното положение на заинтересованото лице, изпълнението му трябва да има чисто автоматичен характер и да произтича от самата общностна уредба без прилагането на други правила с опосредяващ характер. Такъв по-специално е случаят, когато възможността адресатите да не изпълнят предвиденото в този акт е чисто теоретична и намерението им да действат в съответствие с последиците от него не подлежи на никакво съмнение.

Случаят обаче не е такъв, що се отнася до писмо със забележки, свързани с проект за национална мярка, изпратено от Комисията до национален регулаторен орган (НРО) по силата на член 7, параграф 3 от Директива 2002/21 относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги, предвид централната роля, упражнявана от НРО с оглед постигане на целите на посочената директива. Процедурата по посочената разпоредба всъщност представлява процедура по консултация и сътрудничество между НРО и Комисията, в рамките на която не само Комисията, но и другите НРО могат съгласно тази разпоредба да отправят забележки по нотифицирана

проектомярка. Въпреки че в съответствие с член 7, параграф 5 от Директива 2002/21 даден НРО трябва да отчита „в максимална степен забележките, формуирани от другите НРО и Комисията“, той разполага със свобода на действие при определяне на съдържанието на окончателната мярка, така че не може да се счита, че общностният акт, основан на посочения член 7, параграф 3, има преки последици върху правното положение на съответните предприятия.

(вж. точки 158—160)